

Lauantai sujui levon ja illan tanssiaisiin valmistautumisen merkeissä. Sveitsiläiset ovat melko hillittyä joukkoa, mutta lauantaina illansuussa noustessamme armaasta bunkkeristamme iltapuvuissamme ja korkokengissämme kohti ratikkapysäkkiä, näin ihan kirjaimellisesti loksahtaneita leukoja normaali pituisen paikallisen väestön piirissä.

Joku arvuutteli kyseessä olevan ehkä piilokameran, toinen kyseli että mistä te siihen oikein tulitte ja kolmas oletti että koripallojoukkue on ainut selitys tämän kokoisen hujoppien ilmestymiselle maisemia pilaamaan. Vielä ennen päätöstanssiaisia saimme mm. me suomalaiset ilon ja kunnian olla mukana ruotsalaisystävystämme Annasta kertovan dokumenttiohjelman kuvauksissa. TV-kameroiden loisteessa pasteerasimme juhlaolaisuissamme Hotel Panoraman ylimmän kerroksen näköalabaarissa kuin mitkään filmitähdet. Mukavaa oli! Ohjelmasarja, johon Annaa (190 cm) kuvattiin, kertoo erikoiskokoisista ja -kokoisista ruotsalaisista ja heidän elämästään. Anna on sarjan ensimmäisen jakson keskushenkilö ja ohjelma tulee ulos Ruotsin tv:stä joskus vuoden 2005 alkupuolella.

sä seuraavana päivänä vääjäämättömästi koittavaa eron hetkeä.

Bunkkerissa vietetyn viikon aikana en voi sanoa nukkuneeni ruhtinaallisesti, mutta eihän Baseliin nukkumaan tultukaan! Bunkkeriasuminen vaati veronsa, mikä tarkoittaa, että kahdenkymmenen naisen huoneessa oleva putkilamppu syttyi pääni päällä kerrossängyn ylimmällä eli kolmannella tasolla joka ikinen kerta kun joku meni yöllä vessaan. Ilmastointiputkissa kuului pääni yläpuolella melkoista räminää, ilma tuntui välillä loppuvan kesken ja ihmisistään lähtee heidän nukkuessaan myös erivoimakkuuksisia ääniä. Saksalaiset heräsivät föönaamaan tukkaa korvani juuressa ynnä juttelemaan kello kuudelta aamulla. Mutta mitäs pienistä, jokainen sopeutui tilanteeseen parhaaksi katsomallaan tavalla.

Katja & Teemu

Lauantai, odotettu ja pelätty päivä eli viimeinen ilta yhdessä. Aamiaisen jälkeen lähdimme kaupungille, osa porukasta meni uimahalliin uimaan ja suihkuun välttääkseen Bunkkerin suihkujonon. Kolehtina kerätyillä rahoilla haettiin Marukselle "ruokapaketti" johon kerättiin

kuvaelman / mielenosoituksen ja tanssia paikallamme Macarenaa, kunnes Teemu rohkaisi mielensä ja meni toivomaan illan esiintyjältä hieman menevämpää musiikkia. Ja kyllä sitä sitten tulikin, laulaja veti bändinsä kanssa kaikki toivotut kappaleet ja usean encores jälkeen joultui lähtemään pois lavalta kun tuli ilmoitus että juhlapaikka pitäisi sulkea että työntekijät pääsevät kotiin.

Illan aikana esiintyi myös huikean suosion keskuudessamme saavuttanut rumpu-puhallin orkesteri, tällä kertaa heillä oli päällään sinihopeat kaavut ja naamiot joissa tuikkivat punaiset led-valot. Tässä juhlassa palkitsimme myös Maruksen keräämällämme ruokapakettilla. Yöllä pidettiin Bunkkerin viimeiset juhlat jotka ilmeisesti jatkuivat klo 6 saakka aamulla. Tehokkaana juhlien tyypistäjänä tosin toimi lappu jossa ilmoitettiin että Bunkkerista pitää poistua klo 10 mennessä ja tavarat pitää hakea viimeistään klo 15:00.

Pitkien naisten kädenväännön mestari Minna kukistaa Suen

Valmiina juhlimaan. Filmitähti Anna keskellä.

Uskomattoman hieno tanssiaisilta käynnistyi arvokkaasti upeiden pitkien miesten ja näyttävien juhla-asuisten naisten saapuessa pikkuhiljaa paikalle. Ohjelmaa riitti joka lähtöön, ruokapöydät oli kauniisti katettu ja ihmisten tuntuivat viihtyvän. Jokaisen osanottajamaan jäsenet esiteltiin maittain erikseen. Suomen delegaatiokin sai lisävahvistusta kun Timo liittyi seuraan. Koko illan soittanut orkesteri oli loistava, erityisesti laulusolisti, joka vihoviimeisen ylimääräisen (niitä oli monta!) yön tunteina laulettuun liikuttui itsekin kyyneliin kiittelössään meitä unohtumattomasta illasta.

Tanssia todella sai. Amerikkalainen vanhempi herrasmies tuli hakemaan minua jopa polkalle, jota en hänen onnekseen tanssi julkisilla paikoilla, varsinkaan piikkikorot jalassa. Tydyimme polkahtavaan sinne tänne askellukseen. Illan kuluessa taisin tanssia tiputanssia, ripaskaa, rivi-tanssia, twistiä, valssia, tangontapaista ja mitä niitä kaikkia mahtoi ollakaan. Yhteinen hauskanpito kääntyi jossakin vaiheessa haikeudeksi itse kunkin mietties-

mm. suomalaista näkkileipää, ruotsalaista vodkaa ja espanjalaista punaviiniä. Katja ja Joanna riehuivat päivän kaupungilla etsien kinsylakkaa ja muita tuiki tarpeellisia varusteita illan juhlaa varten, sekä tuliaisja kotimaassa odottaville työkavereille ja kummilapsille.

Kun olimme shoppanneet tarpeeksi palasimme bunkkeriin valmistautumaan iltaa varten. Suihkuunkin pääsi ihan jonottamatta. Sitten vaan hiukset ojennukseen (kiharalle) ja meikkiä naamaan. Suurin osa valmisteluista tehtiin Bunkkerin oloaamiais-huoneessa joten juttuseurasta ei ollut pulaa. Ja vaikka aikataulu olikin valmisteluille lopulta hieman kireä oli silti aikaa pitää hauskaa kaikkien uusien tuttavuuksien kanssa.

Lähdimme täydessä iltapukuvastukseksa kohti Hotellia jossa Annaa kuvattiin. Olimme siellä tunnin verran ja siirryimme sitten varsinaiselle juhlapaikalle. Hieman nihkeästi juhlat lähtivät käyntiin, ehdimme pitää pöydässämme hiljaisen YMCA

Sunnuntaina, lähtöaamuna, oli tunnelma kiireinen ja apea. Hyvästelyjä, pakkaamista, kelloon katsomista. Ehdimme ajoissa jäähyväistilaisuuteen. Kyläilykutsuja sataa, osoitteita, sähköpostiosoitteita ja puhelinnumeroita vaihdetaan. Tulee lähdön hetki. Halauksia uusilta ystäviltä – ja sitten kyyneleet, joita riittää.

Uskomaton viikko, uskomattoman hienoja ihmisiä, ystäviä ja kuka tietää mitä kaikkea muutakin. Fyysisesti täysin uupuneena mutta henkisesti vuosia nuortuneena palasimme koti-Suomeen. Kelloni jäi Sveitsin aikaan, seuraavana aamuna nukuin pommiin ja unohdin tyystin, että oli syntymäpäiväni.

Minna Tappala

Katja & Teemu

Sunnuntaina matkasimme hiljaisina jäähyväistilaisuuteen. Hyvästelimme lukuisat uudet ystävämme sekä muun suomalaisjoukon, meillä oli liput myöhemmälle lennolle. Niinpä ehdimme vielä syömään

jatkaa seuraavalla sivulla...